

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **L. Š.**
zastoupen JUDr. Kamilem Podroužkem, advokátem
se sídlem Hradec Králové, Fráni Šrámka 1139/2, PSČ 500 02

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o námitkách ze dne 10. 1. 2020, čj. MPSV-2020/6475-918,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 10. 1. 2020, čj. MPSV-2020/6475-918 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 146 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám JUDr. Kamila Podroužka, advokáta AK se sídlem Fráni Šrámka 1139/2, Hradec Králové.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl námitky žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Hradci Králové ze dne 8. 4. 2019, čj. 11396/2019/NAC,

kterým bylo rozhodnuto o snížení příspěvku na péči z 6 600 Kč na 3 300 Kč měsíčně od května 2019. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvádí, že žalobci byl příspěvek snížen z toho důvodu, že žalobce potřeboval pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupni závislosti podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „ZSS“), I. stupeň závislosti - lehká závislost, a pomoc byla poskytována v souladu s § 7 odst. 2 cit. zákona.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě uvedl, že z obsahu sociálního šetření vykonaného Úřadem práce vyplývá, že matka žalobce s žalobcem tráví celý den, kdy jej musí dovézt do školy a ze školy, kde je nutná přítomnost asistenta, musí ho doprovázet na jeho mimoškolní aktivity. Mimo jiné je třeba asistence při oblékání a hygieně. Tyto závěry mimo jiné svědčí o omezení žalobcovy mobility a dalších schopností.
3. Žalovaný požádal dle odůvodnění svého rozhodnutí Posudkovou komisi MPSV (dále jen „Posudková komise“) o přezkoumání stupně závislosti žalobce. Jednání Posudkové komise však nebyl přítomen ani žalobce, ani osoba, která o něj celodenně pečuje, což žalobce považuje za postup v dané situaci zcela nevhodný, na jehož základě proto nelze zaujmout odůvodnitelné stanovisko ke stavu žalobce.
4. Se závěry žalovaného uvedenými v napadeném rozhodnutí se nelze ztotožnit, neboť odporují nejen tomu, co žalobce v rámci šetření opakovaně uvedl, ale též tomu, co vyplývá z lékařských zpráv a písemných hodnocení odborníků a osob s žalobcem pracujících. Žalovaný dostatečným způsobem nezkoumal a nezhodnotil omezení, která se u žalobce projevují, zkoumal je pouze jako jednotlivá omezení, navzájem se neovlivňující, což však s ohledem na stav žalobce a komplikovanost jeho diagnózy nemůže být v řízení dostačující. Nadto žalobce nebral v úvahu žalobcův duševní stav, který jeho schopnosti zcela zásadním způsobem ovlivňuje, jak ostatně vyplývá z podkladů předložených žalobcem.
5. Žalovaný dále uvádí, že u žalobce proběhlo sociální šetření. Během návštěvy se však pracovnice vůbec nezabývala jeho schopnostmi, jeho skutečný stav objektivně nezhodnotila, neprojevila žádný zájem o to, jaké činnosti je žalobce schopen fakticky zvládnout. Pokud nadto žalovaný vychází z podkladů, které uvádějí, že zdravotní stav žalobce odpovídá stavu ke dni 1.9.2018, žalobce poukazuje na skutečnost, že ke dni 1.9.2018 byl posuzován jako osoba se stupněm závislosti II., je tedy zřejmé, že zdravotní stav v rozhodné době musel být totožný se stavem v době, kdy žalobce byl hodnocen jako osoba se stupněm závislosti II. V tom žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
6. Žalobce dále uvedl, že při posuzování stupně jeho závislosti nebyl prohlédnut žádným lékařem, dokonce ani nebyl jeho ošetřující lékař požádán o součinnost, nebyly vyžádány aktuální lékařské zprávy. Ošetřující lékařka byla o součinnost požádána až po urgenci matky žalobce, avšak z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda lékařka podala informace o aktuálním stavu žalobce. Absence odborného vyjádření ke zdravotnímu stavu žalobce od jeho ošetřujícího lékaře je ukázkou toho, že žalovaný nepostupoval při hodnocení a šetření žalobcova zdravotního stavu s potřebnou péčí a nezjistil jej tedy dostatečně. Závěry uvedené v napadeném rozhodnutí jsou tedy nepřezkoumatelné, a to

zejména proto, že řízení trpí závažnými procesními vadami. Žalobce proto navrhl soudu, vyžádat si lékařské zprávy a vyjádření ošetřující lékařky MUDr. K. N..

7. Dle posudkového hodnocení ze dne 17.12.2019 potřeboval žalobce ke dni 5.2.2019 pomoc při jedné základní životní potřebě, dle posouzení ze dne 13.3.2019 pak při třech základních životních potřebách. Z uvedeného je zřejmé, že zdravotní stav žalobce byl v horizontu jednoho měsíce posouzen zcela odlišně, když v únoru 2019 byl žalobce dle posudku odkázán na pomoc jiné osoby při zvládání jedné životní potřeby, a přibližně o měsíc později to již byly potřeby tři. Jednalo se tedy buď o chybné posouzení, nebo se stav žalobce velice rychle vyvinul - zhoršil. Pak mělo však při posuzování dojít k novému šetření žalobcova stavu, neboť hodnocení na základě posouzení staršího půl roku při uvedené dynamice vývoje zdravotního stavu žalobce nemohlo žalovanému podat dostatečný obraz žalobcova stavu a být tak dostatečným podkladem pro vydání rozhodnutí.
8. Pokud žalovaný činí závěry o mobilitě žalobce, žalobce sám opakovaně poukazoval na skutečnost, že jeho mobilita je vskutku zásadně omezena, a to nejen fyzicky, ale příčinou omezení mobility a orientace jsou i žalobcovy psychické problémy, popsané v lékařských zprávách. Pokud jde o schopnost komunikace, žalobce má problém pochopit to, co mu druzí sdělují. Na hygienu žalobce je nutné dohlížet, potřebuje pomoc s mytím, osušením, stříháním nehtů, holením. Vzhledem k postižení pravé ruky není žalobce schopen přemístit jídlo na místo konzumace; není schopen sám dodržovat nařízený dietní režim.
9. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný dostatečně nezjistil jeho skutečný stav a skutečnou míru závislosti na pomoci druhé osoby. Ze zprávy klinického psychologa Mgr. J. C. ze dne 21.2.2019 vyplývá jednoznačně, že se u žalobce jedná o těžké narušení sociálního přizpůsobení. Z té samé zprávy dále jednoznačně vyplývá, že žalobce potřebuje pro pohyb mimo bydliště doprovod (je tedy zřejmé, že žalobce není soběstačný v orientaci), při sebeobslužných činnostech je pak u něj nutná dopomoc. Pokud žalovaný uvádí, že žalobce trpí pouze mírnou formou Aspergerova syndromu, vychází pravděpodobně z neaktuálních zpráv a šetření, což však je dokladem rozhodování žalovaného na základě neúplného dokazování
10. Žalobce doplňuje, že žalovaný dle odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházel z lékařských zpráv neurologie ze dne 13.6.2019 a 14.11.2019, psychiatrie ze dne 25.6.2019, skoliotické poradny ze dne 15.10.2019 a endokrinologické ambulance ze dne 21.10.2019. Ani z jedné z uvedených listin však neplyne kupříkladu to, že by žalobce trpěl pouze mírnou formou Aspergerova syndromu, centrální pravostranná hemiparéza byla všemi odborníky označena za středně těžkou s větším postižením PHK, nikoli tedy za lehkou formu, jak činí žalovaný. Žalovaný své závěry dostatečným způsobem nevysvětlil, z obsahu napadeného rozhodnutí, ani z posudkového zhodnocení není zřejmé, na základě kterých konkrétních podkladů k těmto závěrům dospěl. Z lékařské zprávy MUDr. H. ze dne 25.6.2019 je naopak zřejmé, že žalobce je neschopen bez asistence matky cesty do školy a zpět, ale ani kamkoli jinam. Bez její přítomnosti není schopen opustit byt, v němž s matkou bydlí. Bez doprovodu dospělé osoby není schopen ani malého přemístění na jiné místo. Z uvedené zprávy, a z ostatních, žalobcem předložených podkladů, vyplývá, že žalobce je zcela zásadním způsobem omezen v dalších základních potřebách, než které byly přiznány ze strany žalovaného. Žalovaný dle názoru žalobce dostatečně nezohlednil ty závěry odborníků, které nasvědčovaly potřebě přiznání vyššího stupně závislosti, ve svém rozhodnutí se s těmito závěry, ani s tvrzeními žalobce dostatečně

nevypořádal a rozhodnutí je zcela opomíjí. Tím se však dle žalobce stává nepřezkoumatelným.

11. Závěrem žalobce uvedl, že Úřad práce v rozhodnutí, které žalovaný přezkoumával v odvolacím řízení, vycházel z lékařských zpráv z let 2016 až 2018. Žalobce namítal, že nelze vycházet z lékařských zpráv starých téměř tři roky v situaci, kdy onemocnění a poruchy žalobce procházejí neustálým vývojem, pokud současně žalovaný nepřezkoumá lékařské zprávy aktuální, popřípadě nevyžádá stanoviska ošetřujících lékařů žalobce k jeho aktuálnímu stavu, obzvláště pak za absence vlastního šetření posuzujícího lékaře. Takové posouzení pak nemůže být objektivně v souladu s aktuálním stavem žalobce a nelze na jeho základě učinit závěr o míře jeho závislosti na pomoci druhé osoby. Takové rozhodnutí pak nemohlo být v rámci přezkumu potvrzeno, obzvláště za situace, kdy žalovaný nepřezkoumal všechny skutečnosti a nezjistil dostatečně žalobcův zdravotní stav, ačkoli žalobce poukazoval na absenci kupříkladu odborných vyjádření ošetřujícího lékaře. Žalobce je proto přesvědčen, že rozhodnutí žalovaného je nesprávné a nezákonné a není prosté závažných procesních vad, jež mohly mít vliv na správnost rozhodnutí. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí, a rovněž Úřad práce v rámci svého řízení, porušil základní zásady stanovené zákonem č. 500/2004 Sb., správního řádu, zejména pak zásadu materiální pravdy, když nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
12. Žalobce navrhl napadené rozhodnutí i rozhodnutí jemu předcházející zrušit.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že posudková komise hodnotila žalobce s dominujícími obtížemi pro lehkou pravostrannou hemiparézu v důsledku dětské mozkové obrny, více na pravé horní končetině, pro neuromuskulární skoliózu páteře a projevy mírné formy Aspergerova syndromu při uváděném disharmonickém vývoji osobnosti. V úvahu byla brána veškerá zdravotní dokumentace žalobce, nálezy předložené žalobcem a závěry sociálního šetření ze dne 29. 10. 2018.
14. Komise hodnotí jako nezvládané základní životní potřeby oblékání a obouvání pro vážnouci jemnou motoriku pravé ruky, osobní aktivity, kdy ho limituje Aspergerův syndrom a hemiparéza a péči o zdraví, při níž potřebuje dohled a dopomoc. U ostatních základních životních potřeb neshledala existenci tíže postižení smyslových, fyzických a duševních schopností, která by odůvodňovala nutnost mimořádné péče v rozsahu daném posudkovými kritérii.
15. Žalobce namítal neschopnost zvládat základní životní potřebu orientace. Komise vysvětlila, že se hodnotí orientace v běžných každodenních situacích v přirozeném sociálním prostředí, tedy nikoli v zátěžových a neznámých situacích. K nezvládnutí orientace vede těžká duševní či smyslová porucha. Tíže žalobcova postižení (lehká forma Aspergerova syndromu) však není důvodem pro nezvládnutí orientace, respektive vzhledem k nezletilosti žalobce pro hodnocení péče v této oblasti jako péče mimořádné. Tato potřeba nebyla žalobci uznána ani v minulosti. Obdobné závěry učinila komise též při hodnocení komunikace žalobce. Ze zprávy ze sociálního šetření ze dne 29. 10. 2018 vyplývá, že žalobce odpovídal na dotazy přiléhavě, zapojil se do hovoru, řeč byla srozumitelná.

16. Ke schopnostem zvládat stravování žalovaný uvedl, že hodnotí schopnost jídlo si vybrat, dát na talíř a přesunout na místo konzumace. Vaření ani ohřívání jídla se v této potřebě nehodnotí. Žalobce má zachovány dostatečné duševní schopnosti, zrakové schopnosti, je schopen se samostatně pohybovat po místnosti, má plně zachovalou funkci levé horní končetiny, částečně pravé končetiny. Objektivně stav žalobce neodpovídá potřebě mimořádné péče při zvládání stravování. Tato potřeba nebyla žalobci uznána ani v minulosti.
17. Pokud jde o tělesnou hygienu, uváděný dohled nad jejím dodržováním nelze považovat za péči mimořádnou. Pokud jde o mobilitu, nehodnotí se duševní předpoklady, ale fyzické. Žalobce nemá v této oblasti tak zásadní omezení, aby mobilitu nezvládl.
18. Posudková komise hodnotila zdravotní stav žalobce na základě zdravotní dokumentace, kde byl jeho zdravotní stav dostatečně popsán; nebylo proto nutné, aby byl zdravotní stav znovu šetřen posudkovou komisí.
19. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.
21. Soud se seznámil s obsahem správního spisu. Dne 29. 10. 2018 proběhlo sociální šetření za účelem posouzení stupně závislosti žalobce. Z ní soud cituje např.: „je schopen používat dopravní prostředky, vozí ho matka autem (...), je velice fixován na matku, která ho všude doprovází (...), má potíže s otevřením obalů potravin, láhev s minerálkou neotevře, potřebuje pomoc s krájením pečiva a tvrdých potravin (...), potřebuje pomoc se zapínáním knoflíků, nezaváže tkaničky, není schopen si sám navléci rukavice, zapnout zip, péči o prádlo zajišťuje pečující osoba (...), matka musí dohlížet na dodržování hygieny, má problémy s prováděním ústní hygieny, nehty mu stříhá matka (...).
22. Dle posudku OSSZ Náchod ze dne 25. 2. 2019 nezvládal žalobce k 1. 9. 2018 jednu životní potřebu (osobní aktivity). V doplňujícím posudku ze dne 13. 3. 2019 je hodnoceno, že žalobce nezvládá tři základní životní potřeby (osobní aktivity, oblékání a obouvání, péče o zdraví).
23. Dne 8. 4. 2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o snížení příspěvku na péči. Toto rozhodnutí potvrdil žalovaný napadeným rozhodnutím. V něm vycházel z posudku Posudkové komise MPSV ze dne 17. 12. 2019, který stanovil závěr, že se v případě žalobce jedná o osobu ve stupni I (lehká závislost), neboť nezvládá tři životní potřeby, jak stanovil již posudek OSSZ Náchod. Posudek komise MPSV uvádí, že jako podklady komise užila závěry sociálního šetření ze dne 29. 10. 2018, spis OSSZ Náchod, též zdravotní dokumentaci ošetřujícího lékaře MUDr. N., dále různé lékařské zprávy ze dne 13. 6. 2019, 14. 11. 2019 (neurologie), 25. 6. 2019 (psychiatr), 15. 10. 2019 (skoliotická poradna), 21. 10. 2019 (endokrinologie).
24. Dle § 7 ZSS se příspěvek na péči (dále jen „příspěvek“) poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Dle odst. 2 má nárok na příspěvek osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné

fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká (...).

25. Dle § 8 odst. 2 ZSS se osoba starší 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, a ve stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb, a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby. Dle § 9 ZSS se při posuzování stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity, péče o domácnost.
26. Dle § 9 odst. 4 ZSS se při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplyvá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Dle § 9 odst. 5 ZSS se funkční schopnosti hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.
27. Způsob hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby dále upravuje vyhláška č. 505/2006 Sb., dle jejíhož § 1 odst. 3 se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby hodnotí a) tělesné struktury a b) tělesné funkce duševní, mentální, smyslové, oběhové, dechové, hematologické, imunologické, endokrinologické, metabolické, zažívací, vylučovací, neuromuskuloskeletální, včetně hrubé a jemné motoriky, a funkce hlasu, řeči a kůže, a to ve vztahu k rozsahu a tíži poruchy funkčních schopností. Dle odst. 4 za **neschopnost zvládání základní životní potřeby** se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. **Přijatelným standardem** se rozumí zvládání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.
28. Dle § 2 vyhlášky se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna **rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost** zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení.
29. Soud se nejdříve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Zrušení rozhodnutí pro

nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Tak závažná pochybení napadeného rozhodnutí soud neshledal, a proto přistoupil k přezkumu.

30. Krajský soud zhodnotil žalobu jako důvodnou.

31. Žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval na odvolací námitky přenesením závěrů z posudku, přičemž s těmito závěry se soud neztotožňuje. K hodnocení životní potřeby stravování žalovaný uvádí, že se *nehodnotí vaření, obhřívání ani příprava nápojů, nehodnotí se ani schopnost krájení apod.* Příloha č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb. stanoví u posouzení stravování výslovně hodnocení schopnosti osoby rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji. U tělesné hygieny žalovaný konstatuje, že uváděný dohled a výzvu k provedení hygieny nelze považovat za péči mimořádnou. Opět Příloha č. 1 vyhlášky určuje při posuzování tělesné hygieny zohlednit schopnost dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se. Zejména poslední uvedené složky byly u žalobce zpochybněny již během sociálního šetření. Soud dále připomíná výše citované předpisy, ze kterých je zřejmé, že schopnost zvládat danou životní potřebu musí být zachována do té míry, aby byl zajištěn přijatelný standard. Osoba musí rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Takový závěr dle krajského soudu nebylo možné z podkladů, z nichž žalovaný vycházel, učinit např. u životní potřeby stravování či tělesná hygiena. Přestože má žalovaný pravdu, že se schopnost orientace a komunikace hodnotí v běžných každodenních situacích v přirozeném sociálním prostředí, neměl by odhlédnout od skutečnosti, že pro žalobce je tato množina velice úzká a obsahuje takřka výhradně komunikaci s matkou v situacích, na které je předem připraven. Krajský soud má též pochybnosti o tom, zda je u žalobce zachována schopnost přiměřeně reagovat, když i ze sociálního šetření vyplývá, že reaguje v afektu; sám žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že je žalobce emočně nestabilní, fobický, trpí separační úzkostí. Po nástupu na SŠ zesílila separační úzkost. To žalovaný však dále vůbec nezohledňoval, když pouze převzal závěry a zdůvodnění posudkové komise. Žalovaný rezignoval na řádné odůvodnění a potažmo též na reakci na odvolací námitky v takovém rozsahu, aby bylo z jeho rozhodnutí zřejmé, z čeho vycházel. Při hodnocení zdravotního stavu nezohlednil rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládnutí základní životní potřeby. V rozhodnutí se nikde nepromítají závěry jednotlivých lékařských zpráv, z nichž by žalovaný mohl své závěry podpořit. Vycházel pouze z posudku PK MPSV, jemuž však soud vytýká výše uvedené nedostatky.

32. Pokud žalovaný argumentuje tím, že jednotlivé potřeby nebyly uznány jako nezvládané v minulosti, jedná se o irelevantní argument v případě, že z ničeho nevyplývá, že by se zdravotní stav žalobce zlepšoval souběžně s navyšujícím se věkem. Krajský soud si je vědom, že běžný dohled nad nezletilými nemůže být hodnocen jako mimořádný, avšak žalovaný zcela vybočil z takového podřazení. Ani ze samotného sociálního šetření, natož z mnohých lékařských zpráv, nevyplývá, že by žalobce nevyžadoval péči mimořádnou. Tou se rozumí péče, která svým rozsahem, intenzitou nebo náročností podstatně přesahuje péči poskytovanou osobě téhož věku. O takový případ se zde zcela zjevně jedná, neboť v době rozhodnutí žalovaného bylo žalobci téměř 18 let, přičemž osoba téhož věku zajisté nepotřebuje dohled matky při tělesné hygieně, doprovod při jakémkoli vzdálení se z domova či zajišťování mobility výhradně autem.

33. K dalším námitkám žalobce soud uvádí následující. Pokud jde o sociální šetření u žalobce, dle protokolu z jeho konání soud neshledal, že by se pracovnice nezabývala situací žalobce. Osobní prohlídka žalobce během posuzování stupně závislosti nemusí být nutná, pokud má již správní orgán (a posudková komise) dostatek podkladů a lékařských zpráv k vlastnímu posouzení. Absence osobní prohlídky posudkovým lékařem proto samo o sobě nezpůsobuje procesní vady, pokud však správní orgán vychází z aktuálních lékařských zpráv zachycujících komplexní zdravotní stav žalobce. Žalovaný této podmínce nedostál, jak již soud výše vyložil.
34. Jelikož cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví není nahrazovat činnost správních orgánů, krajský soud uzavřel, že rozsah dokazování přesahuje možnosti soudního řízení správního, a proto rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Nevyžadoval si proto ani lékařské zprávy MUDr. N., jak žalobce navrhoval. Z posudku vyplývá, že komise lékařské zprávy ošetřující lékařky měla k dispozici.

V. Závěr a náklady řízení

35. S ohledem na vše shora uvedené soud žalobu shledal důvodnou, tedy napadené rozhodnutí žalované zrušil pro nedostatečně zjištěný skutkový stav (§ 76 odst. 1 písm. b/ s.ř.s.) a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, jak vyplývá z výroku I. rozsudku. V dalším řízení musí správní orgány postupovat tak, aby zdravotní stav přezkoumaly též na základě žalobcových tvrzení stran toho, že v praktickém životě je odkázán na pomoc/dohled matky, přičemž tento dohled je rozsáhlejší než u osob jeho věku. Správní orgán zároveň posoudí, jak se zdravotní stav, resp. nárok na příspěvek na péči, změnil po nabytí plnoletosti žalobce.
36. O náhradě nákladů řízení (výrok II. rozsudku) bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náklady žalobce, který měl ve věci úspěch, tvořila odměna právního zástupce, kterému soud přiznal odměnu za 2 úkony právní služby dle vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, tj. za převzetí zastoupení a sepsí žaloby, po 1 000 Kč, k tomu 2 režijní paušály po 300 Kč, k tomu 21 % DPH (advokát doložil, že je plátcem), celkem tedy 3 146 Kč. Uvedenou částku je povinen žalovaný uhradit ve lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 9. březen 2021

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně